

De Bondgenoot

Nieuwsbrief zomer 2019

COLOFON

In het hartje van Barneveld, gelegen in de Gelderse Vallei, bevindt zich een woonerf, bestaande uit negen eengezinswoningen en twaalf appartementen. In het midden daarvan ligt een grote tuin en in een van de hoeken staat een groot gemeenschappelijk huis, het Grote Huis. Dit woonerf behoort sinds 1987 toe aan leef-, woon- en werkgemeenschap De Bondgenoot, een plek waar momenteel 29 volwassenen en 3 kinderen wonen. De eengezinswoningen worden bewoond door echtparen/stellen met of zonder kinderen. De appartementen zijn voor 14 mensen die op De Bondgenoot een eigen stekje krijgen en van daaruit uitgenodigd worden om aan de leefgemeenschap deel te nemen.

Het gaat om mensen die vastgelopen zijn in hun leven of vereenzaamd en op zoek zijn naar een nieuwe start en zingeving in sociaal verband. In de afgelopen 31 jaar hebben vele mensen op deze wijze van de leefgemeenschap De Bondgenoot gebruik gemaakt. De Bondgenoot is tevens een gastvriendelijk huis waarin regelmatig belangstellenden gastvrij ontvangen worden.

E-mail: info@bondgenoot.nl
Website: www.bondgenoot.nl
Telefoon: **06-44 98 25 35**

*Opmaak: Manuel Boonzaaijer
Druk: Drukwerkdeal.nl
Mei 2019*

INHOUDSOPGAVE

3	Voorwoord: 'Hoe gaat het ermee?'
4	Gesprek met Elisabeth
6	Welkom in de Bondgenootkring
7	Interview met Niels Lous
9	Interview met Henriëtte Pijl
11	Interview met Wendy Prop
13	Interview met Davien Kruizinga
15	Bowlingfestijn
16	Renovaties op de Bondgenoot
17	Afscheid van Eunice en Jan
18	Toekomstige bewoners
19	Culturele avond 'Met hart en ziel'
22	Een dagje er tussenuit
23	Een frisse wind en een geestelijke oppepper (Frans Timmermans)
25	Fotopagina
27	Sportieve Bondgenoten
28	Ditjes en Datjes
30	Uitsmijter

HOE GAAT HET ERMEE?

In de tijd dat we nog brieven schreven, was het gebruikelijk om te openen met: Hoe gaat het met jou? Met mij gaat het goed. Daar gaat het om: jij, ik en wij. We kijken naar de ander om te zien waar we zelf staan en hoe we bezig zijn. Goed en kwaad, ziekte en gezondheid, geluk en ongeluk zijn relatieve begrippen. Alleen als we eenzaam worden valt de relativiteit weg en raken we opgesloten in onszelf.

Daarom zijn we blij dat we bondgenoten zijn, met zoveel mensen in het hele land die ons een warm hart toedragen. We zijn en voelen ons bevoorrechte mensen. Het stimuleert ons te blijven hopen waar gestreden wordt, en lichtdragers te zijn waar het duister lijkt. De natuur helpt ons daarbij. De bomen tooien zich met hun bladeren, de vogels bouwen hun nest en broeden. De zon schijnt regelmatig warm en vriendelijk in het gezicht. Dit is de mooiste tijd van het jaar; balsem voor de ziel. Daarbovenop hebben we Pasen gevierd. Pasen stond in het teken dat we van onze God er helemaal mogen zijn, geloven in Gods liefde en daarom vrijer en meer onbekommerd mens kunnen zijn. Ik ben er! Een dagelijks waagstuk voor ieder mens. We hebben dit waagstuk mooi en diep gevierd en dat is te merken aan een vredevolle positieve sfeer op De Bondgenoot. Pinksteren draagt dat naar de wereld en de hele mensheid toe. Het doet ons dromen en vergezichten zien. Belangrijker dan brood. Vóórdat we uit bed stappen en de krant lezen, moeten we ons bekleden met een mantel van geloof, hoop en liefde. Maakt niet uit waar we het vandaan halen! Dat is leven; de rest is flauwekul.

Veel liefs van Stephen, een pastor zonder grenzen.

GESPREK MET ELISABETH

Maria:

Elk half jaar komt de nieuwsbrief uit, en elke keer is het de vraag: zal jij, Elisabeth, dit meemaken? Tot nu toe zijn we steeds heel blij dat dit het geval is. Het was deze keer kantje boord, want je hebt een paar weken geleden weer een longontsteking gehad, en wij als Bondgenoten hielden ons hart vast. Maar op een ochtend, wie kwam daar aangewandeld door de tuin, broos, maar met een grote glimlach op het bleke gezicht en met ondeugend glanzende ogen? Jij was daar weer, en je 'verscheen' daarna op de Grote Kring, in de vieringen van de OSG, en bij de koffie. Je 'verscheen', inderdaad, als een wonder. Want het is alsof jij op water loopt. Dat is toch niet zo vreemd om het zo te zeggen?

Elisabeth:

Ach, ja Maria, door jouw woorden komt er zoveel bij me naar boven. Het Bondgenoot-leven is een rijk en warm leven. Als ik doodziek in bed lig en de koorts tiert door mijn lijf dan is er maar één gedachte: 'Bondgenoot-vrienden, wacht op me, want er komt weer een tijd van leven aan.' Dan voel ik me opgetild, boven de misère uit. De koorts zakt, de rust neemt toe en de vrede heelt mij zacht. Een vreemd verhaal, maar het werkt wel zo. Ik geloof in de kracht van het goede Leven.

Toch loop ik op water. De kanker blijft een kwelgeest. De laatste tijd begint er een dodelijke vermoeidheid toe te slaan. Deze vermoeidheid heeft een grote impact op mijn leven. Het lijkt alsof langzaam de energie uit mijn lichaam weg sijpelt. Als ik 's morgens wakker word is er de aanvechting om te blijven liggen. Dat is vreemd voor mij, want ik hou helemaal niet van mijn bed.

Maria:

Daarom is het zo verwonderlijk dat jij elke dag toch je waagt

tussen ons; en dan glanst er iets in je ogen van tederheid. Het is alsof je je laaft aan de levendigheid om je heen, aan de levens van de Bondgenoten. En andersom laven wij ons aan jouw zuivere aanwezigheid onder ons. Je hebt het wel eens zo uitgedrukt: dat je goede cellen zich door de liefde van een ander vermeederen. Een arts zou hier toegeeflijk om glimlachen. Maar ondertussen geschiedt hier wel een wonder. Een wonder dat zich nu al over een paar jaar uitstrekt.

Elisabeth:

Mijn arts, Dr. Saboor, gelooft sinds kort in 'het wonder'. Dat is niet vanzelfsprekend, want mijn diagnose is somber. Toch zien de artsen een vrouw die onbelast en blij rondloopt. Wekelijks komt de arts bij me en schudt lachend zijn hoofd. Hij begrijpt het niet. Ook de artsen in het ziekenhuis begrijpen het niet. Mijn huisarts kent het verhaal van Stephen. Dat het mogelijk is je op te richten en tegen de stroom in te zeggen: 'Hier ben ik God, kom mij nabij en zie me aan.' De arts lacht opnieuw en zegt: 'Naast Stephen ben ik de tweede die in het wonder gelooft.'

Gezien vanuit zijn religieuze achtergrond is dat bijzonder. Ik merk aan alles dat hij er echt in gelooft. Tegen beter weten in is hij uit zijn hokjesgeest gestapt en laat zich door het wonder raken. Hij vecht voor me. Hij durft nieuw en groot te denken, dwars tegen de gevestigde medische orde in. Hij steekt zijn hoofd boven het maaiveld uit en gaat tot het eind!

Maria:

En in deze tijd staan we weer versteld: jouw arts heeft zich zodanig voor je ingezet dat je op een bijzondere manier voeding tot je kan nemen, waardoor je je stukken beter voelt. Het lijkt of de dood geen vat op je heeft. Een vreemde vraag misschien, maar ben jij intussen angstloos geworden?

Elisabeth:

De arts heeft geregeld dat ik twee dagen per week, naast de morfine, ook TPV in mijn ader krijg toegediend. Deze voeding heet Totale Parenterale Voeding en wordt door de verpleegsters van Icare thuis ingebracht. Ik ben er blij mee, want de kwaliteit van mijn leven wordt er beter door. Sinds een paar dagen voel ik me niet meer zo moe. Iemand zei vandaag tegen me: 'Wat een gedoe allemaal. Heb je dat ervoor over?' 'Ja,' zei ik. 'De spiritualiteit in De Bondgenoot die Stephen ons brengt, heeft me geleerd dat je een mooi mens kan zijn tot het eind. Die kunst probeer ik elke dag te beoefenen. Het is een wonder dat ik nog leef en daar dank ik God iedere morgen voor. Het is een levenskunst die mij angstloos maakt voor de dood.'

WELKOM IN DE BONDGENOOTKRING

Elke vrijdagavond zitten alle Bondgenoten in de Grote Kring. Een heel belangrijk moment in de week: het hart van De Bondgenoot zogezegd. We ontmoeten elkaar dan allemaal. En dat vinden we nodig, omdat in de week lang niet iedereen aanwezig is bij de koffie of de maaltijden en we op vrijdag avond 'de diepte in kunnen gaan.'

Elke kring is weer bijzonder, maar soms springt zo'n vrijdagavond eruit als we een nieuwe bondgenoot welkom heten. Een paar weken geleden waren er vier vrienden die graag bondgenoot wilden worden. Alle vier wonen ze hier al een tijdje om te wennen en te kijken of deze zorg-leef-gemeenschap iets voor hen zou zijn. Die avond deden ze om beurten op indrukwekkende manier hun verhaal en vertelden over hun motivatie om hier te willen wonen.

Een van hen is Niels. De Bondgenoot is voor hem een plek van geloof, hoop en liefde. Ook een leerschool, waar hij leerling mag zijn. Een plek waar hij een ongelooflijke ervaring heeft opgedaan; hij kan hier groeien en gelukkig zijn en dat met anderen delen.

Henriëtte: 'De Bondgenoot ervaar ik als een veilige plek waar ik de sprong van thuis naar een studentenkamer kan maken. Hier leer ik zelfstandig denken en het samenleven ervaar ik als heel goed.'

Wendy komt langzaam op De Bondgenoot thuis. Dit is een veilige plek waar ze niet hoeft te overleven, maar stilletjes aan mag leren bij zichzelf thuis te komen.

Davien heeft al langer gezocht naar een plek als De Bondgenoot. Een plek waar ze met haar hart kan leren leven en waar ze gelukkig kan worden. Ze werkt op allerlei gebieden aan zichzelf; gezondheid, diepgang. Ze dankt God dat ze op zo'n mooie plek van leven terecht is gekomen.

Dit is maar een kleine weergave van wat deze vier mooie vrienden vertelden en natuurlijk konden wij hen aan het eind van de kring hartelijk toezingen dat ze welkom zijn. De kring voelt zich rijk met deze nieuwe bondgenoten.

In de rij om de nieuwe Bondgenoten te feliciteren...

Bertus

(Op de volgende pagina's kunt u via interviews nader kennismaken met Niels, Henriëtte, Wendy en Davien.)

INTERVIEW MET NIELS LOUS

Samen met Niels zit ik aan mijn tafel in de serre: een slanke, donkerharige man met heldere lichtgrijze ogen en een vriendelijke, gevoelige glimlach. Hij woont al een tijdje in De Bondgenoot en iedereen ervaart hem als wonderwel passend in de leefgemeenschap. Niels is heel open over de aanleiding om hier te komen wonen.

Ik kampte de laatste jaren met een identiteitsprobleem. Ik vroeg me al tijden af: wie ben ik? Waar sta ik voor? Is dit het leven nu? Vragen die me chaotisch maakten. Thuis, bij mijn vrouw en twee zonen, had ik geen ruimte om aan die vragen toe te komen, terwijl ik enorm behoefte had aan een time out; ook om mijn partner wat lucht te geven. Zo probeerde ik ergens een weekje op mijzelf te zijn, maar ik liep zowat tegen de muren op door de rondrazende gedachten.

Een vriendin zei tegen me: 'Probeer het op De Bondgenoot.'

Toen liep alles opeens heel snel. Op een vrijdag nam ik contact op. Stephen luisterde naar mijn verhaal over mijn zoektocht naar mezelf. Hij begreep het en vond het bijzonder. Hij zei: 'Kom vanavond naar de Grote Kring en deel jouw verhaal met ons. Dan kunnen we samen besluiten of we het avontuur met je aangaan.' Ik vond het heel spannend, maar tegelijkertijd ervoer ik heel veel veiligheid en had ik het volle vertrouwen dat ik openhartig kon zijn. De volgende dag belde Stephen me meteen op. Er was volledige consensus in de Kring geweest over mijn komst. Ik was welkom om voor een tijdje hier te komen wonen. Een paar dagen later kon ik al intrekken in een mooi appartement.

En hoe voel je je hier?

Ik voel me welkom, geborgen, ik mag hier mezelf zijn. Door de week ben ik veel weg, want ik heb een fulltime baan, maar de momenten dat ik hier ben geven mij veel afleiding zoals de gezelligheid van samen de afwas doen en tafels dekken. Ook heb ik mooie en ondersteunende gesprekken, zowel met Stephen als met Liesbeth. Zij leren mij bepaalde problemen vanuit een ander perspectief te zien. Als je op jezelf bent, wordt alles in je hoofd groter, want waar je aandacht aan geeft, groeit; zowel positief als negatief. Ik leer nu waar ik werkelijk aandacht aan moet geven, zodat de dingen in proporties blijven.

De kracht van De Bondgenoot ligt voor mij in het feit dat je samen over het leven kunt reflecteren met mensen die allemaal hun eigen strijd kennen. Je bent niet alleen; je kunt je spiegelen aan de ander. Zoals in de Grote Kring. *Je neemt daar heel actief aan deel, Niels, en zegt vaak heel wijze dingen.* Ik kan erg genieten van de Kring. Ik ben nooit erg spiritueel geweest;

eerder intellectueel, wetenschappelijk gericht, op zoek naar verklaringen. Toch merkte ik dat ik iets als 'zingeving' miste. Nu pas wil ik er achter komen: waar sta ik voor? Welke normen en waarden gelden voor mij? Ik ben nog nooit op mezelf teruggeworpen geweest, maar een mens heeft dat nodig! Al is dat niet genoeg. Je hebt ook andere mensen nodig. Het is wonderlijk dat je met mensen die je niet echt kent, maar die je toch vertrouwt, tot diepe gesprekken en inzichten kunt komen. Hij lacht: Jullie halen het beste in mensen naar boven!

En je komt zelfs naar de OSG!

Van huis uit ben ik katholiek; ik heb eerste communie gedaan. Maar verder leefde het geloof niet zo erg in ons gezin. In de OSG vind ik de ruimte voor dialoog heel verrassend en fijn. Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt! Ideeën worden je niet opgedrongen, en Stephen geeft veel interessante (historische) achtergronden bij zijn overdenkingen. Dat alles biedt mij veel in mijn zoektocht naar spiritualiteit. Ik geloof zelf niet in een bewuste God die op een wolk naar beneden kijkt, maar in een soort verbindende Oerkracht, iets wat alle dingen en wezens verbindt. Dat mijn idee en die van anderen er mogen zijn, vind ik terug in de OSG. Daarnaast is het waardevol om in die fijne kring van mensen te zijn. Het pure en persoonlijke wat ik daar beleef, dat zou ik God kunnen noemen.

In de loop van de tijd hier zijn dingen mij wel duidelijker geworden. Ik heb nog extra professionele hulp gezocht en lees tegenwoordig veel, bijvoorbeeld over hoe relaties werken. Over hoe je omgaat met de relationele pijn die je ten deel valt en hoe je zelf verantwoordelijk bent om daar goed mee om te gaan. Ik heb mezelf verplicht om uit de problemen te komen en hoop door mijn proces iets mee te geven aan mijn kinderen van wat ik hier leer.'

En je zingt, Niels! Je hebt een prachtige stem Daar hebben we op de Culturele Avond erg van genoten!

Zingen is voor mij echt een uitlaatklep. Een andere manier om je kwetsbaar

is een heerlijke uitdaging om op zo'n zuiver mogelijke manier muziek te maken, elke donderdag het onderste uit de kan te halen. We noemen ons Chicken Line Connection. De Kippenlijn. Want we komen uit Barneveld, Lunteren en Ede. Precies de route die de Connexxion Valleilijn rijdt. *We hopen jullie nog vaker te horen zingen, Niels. Dank je wel voor wat je wilde delen met ons.*

Maria

INTERVIEW MET HENRIËTTE PIJL

Henriëtte is achttien jaar en zit in de vijfde van het VWO. Sinds een jaar bewoont ze een appartement op De Bondgenoot. We zitten genoeglijk aan haar keukentafeltje en drinken thee. Gedreven vertelt ze me – terwijl ze af en toe haar prachtige lange krullen naar achteren schudt – over zichzelf en waarom ze bondgenoot is geworden.

Ik woonde hier al twee jaar op nummer 2, bij Eunice, mijn moeder, en mijn stiefvader Jan; daarna een tijdje bij mijn vader. Maar ik miste een thuisgevoel. Ik heb wat rondgekeken naar mogelijkheden om op kamers te gaan wonen, en toen kwam mijn moeder met het voorstel om hier op De Bondgenoot een appartement te huren. Hier ben je niet zo op jezelf geworpen en is er genoeg sociaal contact.

'En bevalt het je hier?'

Jazeker! Ik heb genoeg vrijheid. Natuurlijk heb ik door school een druk leven, dus ik kan niet bij alles aanwezig zijn. Ik voel me hier veilig en geaccepteerd, daarom hoef ik me gelukkig niet schuldig te voelen over mijn afwezigheid. Ik doe trouwens wel mee met een aantal echte Bondgenoot activiteiten zoals op dinsdag de eetgroep, en op vrijdagavond de soepmaaltijd. En soms ben ik bij de lunch, heel gezellig is dat. De Grote Kring lukt niet altijd. Ik heb naast school namelijk ook een baan bij een druk restaurantje hier in het centrum; daar sta ik achter de bar en bedien ik de gasten. Daarnaast doe ik vrijwilligerswerk.

Heb je het gevoel dat jij als bondgenoot ook dingen leert voor jezelf als persoon?

Wat ik erg mooi vind is de Agapegroep, waar ik deel van uit maak. De manier van communiceren, zoals echt luisteren naar elkaar, ook in de Grote Kring, daar heb ik echt veel aan en ik leer ervan. In mijn vriendenkring van school mis ik soms diepgang; daarom zijn die kringgesprekken voor mij zo

belangrijk. Ook leer ik veel handige vaardigheden, zoals koken voor een grote groep.

En hoe ziet je toekomst eruit, Henriëtte?

Ik wil graag geneeskunde studeren en dan de hulpverlening in. Aanvankelijk leek ouderengeneeskunde mij ook mooi. Maar ik zou toch het liefst in rampgebieden werken, bij de Eerste Hulp. Bijvoorbeeld kinderen met (oorlogs)trauma's helpen. Ik wil graag iets doen in en voor de wereld wat van betekenis is. Ik zie mezelf niet op een kantoor zitten.

In oktober 2017 ben ik met een schoolproject naar Zuid Afrika gegaan, en in de zomer van 2018 naar Libanon. Dat waren onvergetelijke ervaringen. Vooraf aan die eerste reis kreeg ik de opdracht een brief aan mezelf te schrijven: waar ga je voor? Dat gaf me superveel energie en het inspireerde me erg. Toen ik daar in de hulpverlening werkte, gaf dat

steeds een blij gevoel. En ik zag dat mensen in de sloppenwijken er ook blij van werden. Mensen gingen stralen als ze me zagen, en met de kinderen daar ging het contact ook op heel natuurlijke wijze, als vanzelf. Ze gaven veel terug.

Natuurlijk waren mijn ouders best een beetje bezorgd, vanwege de 'gevaaren' in de gebieden waar ik naar toe ging. Maar toen ik er eenmaal was, viel dat allemaal best mee. Je zag in de Libanon wel soldaten op de hoeken van de straat, en je moest je natuurlijk aan bepaalde regels houden, maar ik voelde me over het algemeen heel veilig op mijn reizen.

Maar komende zomer ga ik hier in Nederland werken en een klein weekje mee op vakantie met de Bondgenoten!

Dank je wel voor dit fijne gesprek, Henriëtte!

Maria

INTERVIEW MET WENDY PROP

Wendy is een frêle jonge vrouw van 28 jaar. Sinds half januari woont ze op De Bondgenoot, op een mooi zolderappartement. We drinken samen een kopje thee en praten over haar leven. Na haar VWO heeft ze een klein jaar gesnuffeld aan de HBO opleiding Industrieel Productontwerpen, en daarna heeft ze een studie gedaan aan een Antroposofische Landbouwschool. Hoe ben je hier beland, Wendy?

Ik zat op een crisisafdeling omdat het niet zo goed met me ging. Maar toen het wat beter werd, moest ik daar weg. Ik kon echter nergens naar toe, noch naar mijn moeder, noch naar mijn tante. Ik heb wel drie keer een ontslaggesprek gehad. Terug naar mijn huis wilde ik niet, naar mijn chalet in de bossen bij Ede. Het was daar zo eenzaam, vooral 's nachts. Ik wilde graag onder de mensen zijn. Van mijn werk op de Elzenkamp (een biologische tuinderij) wist ik dat daar een opvanggelegenheid was, maar daar was op dat moment geen plek. Toen vertelde Else, de eigenaresse van de Elzenkamp, me over De Bondgenoot. Ik was die naam wel eens tegengekomen, maar dacht dat het een streng christelijke leefgemeenschap was. Toen Else voor mij contact legde, en ik binnen een paar dagen al kon kennismaken, kreeg ik een heel andere indruk.

Else bracht me met de auto naar Barneveld en ik mocht er meteen blijven. Dat was heel fijn!

Hoe voel je je nu op De Bondgenoot?

Heel goed. Ik ben blij dat ik hier ben. Het is fijn om onder de mensen te zijn en de betrokkenheid op elkaar te voelen. Ik woon hier in een zolderappartement, waar ik me kan terugtrekken. Het is net gerenoveerd en heeft een fijne, intieme sfeer, met die schuine balken. En toch is er ook die gemeenschappelijkheid in het Grote Huis. Dat vind ik een goede balans: privé en gezamenlijkheid.

Wat vind je fijn aan het leven hier?

Ik vind de kringen heel goed. Daar gebeurt altijd iets positiefs. Als je met z'n allen samen in de Grote Kring praat en naar elkaar luistert, gaat het vaak veel dieper dan wanneer je met elkaar aan de koffie zit. Vooral de laatste tijd spreken de thema's me erg aan, zoals laatst over Ubuntu, die Afrikaanse filosofie over 'verbinding': ik ben omdat wij zijn.

Ik vind bovendien de mensen hier heel vriendelijk en behulpzaam.

In het begin moest ik soms wel wennen aan de structuur. Die is goed en helpend, hoor, maar er was wel eens een moment dat ik bijvoorbeeld een langere wandeling had willen maken, maar dan was er de lunch om 12.15 uur. Daar moet je dan rekening mee houden. Ik wil best veel vrijheid erva-

ervaren. Ik vind het dan ook fijn dat ik werk heb buiten De Bondgenoot.

Heb je het gevoel dat je in onze leefgemeenschap iets leert, als mens?

Ja, ik heb voor mijn gevoel al veel geleerd hier, maar het is best moeilijk om dat precies onder woorden te brengen. Het heeft vooral te maken met de omgang met mensen. Het is hier veel minder afstandelijk dan in de maatschappij. Warmer. Goede vibraties zou je kunnen zeggen. Je ontdekt hier: 'oh, zo kan het dus ook!' *En heb jij iets met spiritualiteit?*

Ja. Vanaf mijn tiende was ik al gevoelig voor verdieping. Ik was nogal een onzeker kind. Dat maakte dat ik mezelf vaak afvroeg: wie ben ik? Ik stelde mezelf dus vragen. Toen ik achttien was, kreeg ik op school het vak Levensbeschouwing. Dat boeide me erg, en ik was een tijdlang best wel geïnteresseerd in het Boeddhisme. Op mijn twintigste leerde ik een jongen kennen die heel erg met spiritualiteit bezig was; ik kreeg daardoor meer contact met gelijkgestemden. Maar in 2011 ging het door omstandigheden helemaal mis met mij. Ik had daar toen een schuldgevoel over, een gevoel van falen: 'Het had niet mogen gebeuren.' Ik voelde me in die tijd behoorlijk in de steek gelaten en het herstel duurde lang.

Toen het in 2018 voor de tweede keer mis ging, was dat toch een andere ervaring. Ik kan het nu zelfs zien als een mooi en leerzaam gebeuren. Zo veel mensen stonden nu nog achter mij, hebben me gesteund en geholpen. Dat maakt dat ik meer mezelf accepteer.

Ik ben er een beetje stil van, Wendy. Dank je wel voor dit bijzondere gesprek!

Maria

INTERVIEW MET DAVIEN KRUIZINGA

Davien woont nu een paar weken op De Bondgenoot. Ze is een struise jonge vrouw met wakkere gitzwarte ogen die goed om zich heen kijken. Davien lijkt alles wat er in de leefgemeenschap gebeurt gretig in zich op te zuigen.

Het voelt nog steeds als een droom,' bekennt ze mij, als we op een zonnige ochtend samen bij mij aan de tafel zitten voor dit interview. 'Het lijkt soms onwerkelijk: hoe kan zo iets als dit bestaan in deze wereld? Zijn de mensen echt zo warm en belangstellend? Word ik echt geaccepteerd? Vinden ze het goed dat ik er ben? En die onderlinge verbondenheid: is die waarachtig?

Ik knik en glimlach. 'Durf dat maar te geloven, Davien.'

Ze vertelt hoe ze een paar jaar geleden begon met een theologische studie op het Evangelisch College. Dat zette haar aan het denken en bracht haar bij haar gevoel.

Ik wilde zo graag leven vanuit de liefde. Echt handen en voeten geven aan het geloof. In een zoektocht sloot ik me daarom aan bij de Gereformeerd Vrijgemaakte Kerk (Artikel 31), als gastlid. Maar ik miste daar de verbondenheid, elkaar echt zien als mens. Als de mensen na de kerkdienst weggingen, wáren ze ook weg. Ik mocht daar ook niet naar het Avondmaal als gastlid. Dat maakte me rebels. Ik begon ook vragen te stellen over bepaalde Bijbelse 'waarheden', maar dat werd niet op prijs gesteld. Ze vonden me, denk ik, lastig. Dat was best frustrerend. Toen ik via de KNR (Konferentie Nederlands Religieuzen) samen met Dhr. Pierre Humblet in gesprek kwam, vond ik De Bondgenoot en kwam ik ook in contact met de Oecumenische Streekgemeente (OSG). Bij beide had ik meteen een gevoel van thuiskomen. Vanuit de hectiek en chaos van mijn werk en studie, be-

landde ik hier op De Bondgenoot in een totaal andere orde. Ik mocht een kennismakingsperiode ingaan. Telkens als ik in de viering van de OSG en op De Bondgenoot kwam, was het voelbaar dat ik gelijk werd gezien als mens. Ik vind hier ‘een nieuwe orde van gerechtigheid’. Huub Oosterhuis noemt dat zo. Hij heeft me altijd erg geïnspireerd, want ik ging vroeger met mijn pleegouders al naar De Rode Hoed, in Amsterdam: de studentenecclesia waar Huub voorging. Zijn liederen heb ik altijd prachtig gevonden, maar ze krijgen nu pas werkelijk betekenis.

Hier, op De Bondgenoot en in de OSG, vielen voor mij de puzzelstukjes in elkaar. De eerlijkheid van Stephen, de gesprekken. Waar ik heel erg van geniet is de Grote Kring op vrijdagavond. Dan gaat het om stilstaan bij het leven, in alle rust en aandacht, van mens tot mens. Dat doet me goed. Het is “zitten en zijn.” Intens luisteren; heel verrijkend. Waar ik ook van geniet is de verbondenheid, en dat ik als mens word geaccepteerd. Als ik denk dat ik een fout maak, word ik daar niet op afgerekend. Er is ruimte om te zijn wie je bent. Zonder leefgemeenschap is dat moeilijk, althans voor mij.

En waaraan ik wil werken, nu ik hier woon? Het belangrijkste voor mij is: leren vanuit mijn hart te leven in verbondenheid met God en met elkaar, de bron van het bestaan, om een mooier mens te kunnen zijn.

Dank je wel, Davien, voor dit mooie gesprek!

Maria

Davien en haar hond Nikie in actie op de hondenbehendigheidstraining

BOWLING FESTIJN

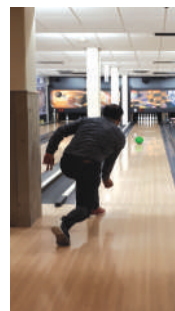
Soms komt alles samen: een idee, enthousiaste bijval en een vrolijke uitvoering van dit alles. Zo ging dat toen Erna opeens een idee lanceerde: 'Zullen we gaan bowlen?'

Wij polsten tijdens de vrijdagse Grote Kring of er animo voor was en spontaan gingen er vele vingers omhoog. Nu moet je altijd het ijzer smeden als het heet is, dus in een mum van tijd hing er een inschrijffijst aan de deur. Er was zóveel interesse dat we maar gelijk drie banen hebben gehuurd. Net op tijd, want het was al bijna volgeboekt.

En zo togen we op 2 maart met achttien mensen, inclusief de jongens Ismael en Sayri Zhunio, naar het bowlingcentrum in de Veluwehal. Ook voor kinderen is dit namelijk heel leuk. Er hing een fijne, kameraadschappelijke sfeer. Er werd sportief gespeeld, en ook met enige rivaliteit. Onze Lise was de topper met de hoogste score. Dat moest natuurlijk gevierd worden, wat overigens perfect uitkwam, omdat we na het bowlen een 'uitzwaaimoment' voor haar hadden bedacht. De volgende dag zou ze namelijk met vakantie gaan.

Zo zaten we na het bowlen met z'n allen bij elkaar in het Grote Huis om na te genieten van het festijn en de winnaars even in het zonnetje te zetten: Lise, Liesbeth en Eunice. Maar vooral het ongedwongen samenzijn en een spontane activiteit met zo'n grote groep is het meest waardevolle van alles natuurlijk. Voor herhaling vatbaar dus!

Liesbeth

Wordt 't een strike?

RENOVATIES OP DE BONDGENOOT

De laatste jaren zijn we bezig om de appartementen in een nieuw jasje te steken. Badkamers en keukenblokken worden gerenoveerd, nieuwe vloeren gelegd; alles grondig aangepakt. Theo, Douwe en Bas-Jan vormen een fijn vrijwilligersteam dat voor- en nawerk verricht voor de aannemers. Alles krijgt een schilderbeurt en houten kozijnen worden waar nodig vervangen. Een paar maanden geleden werden nummer 6 en het zolderappartement nummer 8 opgeleverd. Wat waren we allemaal verbluft toen we het resultaat op een vrijdagavond konden bewonderen! Nu alles schoongemaakt was,

zagen we met hoeveel liefde en gevoel voor perfectie er gewerkt was. En later nummer 16. De nieuwe bondgenoten die hier zijn komen wonen zijn dan ook superblij met hun nieuwe onderkomen.

Op dit moment wordt het zolderappartement nummer 18 gerenoveerd. Er komt een nieuw dakkapel in, en in de badkamer en de keuken moeten de oude tegels van de muur. 'Dat slopen,' zegt Theo, 'is best leuk werk. Van elke vernieuwing leren we weer wat bij, zodat elk appartement in feite steeds beter en mooier vernieuwd wordt. Bij nummer 16 bijvoorbeeld zijn al in een vroeg stadium de elektriciteitsdraden netjes weggewerkt. Als je van te weet hoe mooi het resultaat straks kan zijn, stimuleert dat enorm. Je bouwt in feite een hoop expertise op.'

Maria

De badkamer tijdens de sloop, en na de renovatie...

AFSCHEID VAN EUNICE EN JAN

In februari 2015 zijn wij, Jan, en Eunice met haar dochter Henriëtte, op De Bondgenoot nr. 2 komen wonen. Het begon met een proeftijd van drie maanden, waarna we onze vaste plek in de Bondgenoot-kring konden innemen.

Wij hebben hier ons huwelijksfeest gevierd. Het was een echt Bondgenoot-feest met veel gasten.

In juni gaan wij De Bondgenoot weer verlaten. Daar we in Barneveld blijven wonen, kunnen we fijn contact houden.

Al met al hebben we viereneenhalf jaar geleefd in deze mooie kring van mensen. Geboren uit het visioen van Stephen is hier een warme werkelijkheid geschapen waarin medemensen op verhaal kunnen komen. Dat spreekt ons aan. Dat maakt samenleven mooi. En dat gaat met ons mee. De vriendschap blijft!

Eunice en Jan

Aan het klussen op ons nieuwe stekkie...

TOEKOMSTIGE BEWONERS

Wij zijn Dirk en Nel de Bruin en samen met onze kinderen Manuel, Noëmi en Fiona komen wij vanaf half juli op de Bondgenoot wonen.

September vorig jaar hebben we contact gezocht met De Bondgenoot en de Oecumenische Streekgemeente. We waren op zoek naar meer verdieping en verbinding in ons leven en via de website van De Bondgenoot en het lezen van de nieuwsbrieven proefden we van afstand iets van het leven op De Bondgenoot. De ontmoeting in de werkelijkheid smaakte naar meer en in de maanden daarna zijn we regelmatig in de OSG geweest. Het samen in gesprek zijn, het zoeken naar echtheid en verbinding, het warme welkom: we voelden ons gezien en gewaardeerd.

Omdat de afstand ons begon op te breken, hebben we in januari afscheid genomen van de OSG en wilden we ons weer op Zeist richten. Verrassend genoeg kwam snel daarna de uitnodiging om op De Bondgenoot te gaan wonen als 'meedragende leden'. Een uitnodiging waar we graag op ingaan. Van half juli tot en met oktober zullen we gaan proef-wonen op De Bondgenoot. Als het wederzijds bevalt, willen we ons voor langere tijd verbinden. We kijken uit naar het samen leven en samen groeien.

Tegelijkertijd is het soms ook spannend: hoe zal het echt zijn en hoe gaan de kinderen de overstap uit hun vertrouwde omgeving vinden? We hopen op een goede tijd van leven in De Bondgenoot en zijn dankbaar dat we deze kans hebben gekregen.

Groeten van Dirk & Nel, Manuel, Noëmi en Fiona.

*Van links naar rechts:
Fiona - Dirk - Manuel - Nel
- Noëmi
(foto mei 2018).*

CULTURELE AVOND 'MET HART EN ZIEL'

Wat een heerlijk spektakel, de Culturele Avond van De Bondgenoot! Op een zaterdagavond in februari is het weer zover. Die hele week daarvoor bruist het al van de voorbereidende activiteiten.

Het is leuk om te zien hoe we die zaterdagmiddag met z'n allen al bezig zijn om het Grote Huis en ook elkaar in de stemming te brengen.

We schuiven en sjouwen met tafels en stoelen, bespreken het programma en de presentatie, regelen het licht en geluid, we kopen bloemen en maken er mooie boeketjes van, verzorgen de koffie en drankjes en hapjes. Achter de schermen repeteren we onze acts. Het thema is deze keer: 'Met hart en ziel.'

En dan is het tijd. De genodigden zijn gearriveerd. De zaal is onderhand overvol. Onze presentatie-duo **Bertus** en **Stefan** treedt voor het voetlicht en zoals altijd zetten zij een humoristische sfeer

neer. Het wordt weer een wervelende show van niveau, waarin Bondgenoten hun talenten uitleven. Een paar grepen uit het programma: iedereen ligt zowat in een deuk om Clown **Douwe** die rustig op een strijplank zijn fitness-oefeningen doet, terwijl het publiek op het puntje van zijn stoel zit uit angst dat hij eraf valt of er doorheen zakt. **Alie** draagt gedichten voor zoals zij dat kan, op een heldere innemende manier. **Margriet** bezorgt ons

kippenviel met twee prachtige gedichten die te maken hebben met het overlijden van haar moeder.

Elisabeth leest ons een stukje indrukwekkende Bondgenootgeschiedenis voor (ze schrijft er momenteel een boek over). **Maria** maakt ons koortsachtig warm met de jazzy song "Fever" (Peggy Lee) die ze prachtig vertolkt onder begeleiding van percussionist **Gert** van den Top. **Liesbeth** verrast ons met een zelfgeschreven verhaal – grappig en tegelijkertijd diepzinnig – over de ontmoeting tussen een mooi groot rood kloppend hart en een stille wijze ziel. Ook de cantorij doet weer mee; dit keer met een vermake-

kelijk lied over een bijzondere meneer pastoor. Het publiek is diep onder de indruk van **Manuel**, die een ontroerende vertolking geeft van *"It's not perfect (but it's mine)"*, van de Australische Tim Minchin, terwijl hij zichzelf op de piano begeleidt. Een lied met een relative-rende tekst en een schitterend arrangement. Ook **Maartje** laat van zich horen, en hoe! Ze zingt Mozart, zo ontspannen en bezielde, dat een buitenstaander vraagt of ze professioneel

is. Onze gast-pianist **Gijs** Wijkamp doet ons weer genieten van zijn meeslepde spel. **Douwe, Liesbeth** en **Maria** laten ons schateren om een rake act waarin de draak wordt gestoken met de hedendaagse dwang om 'politiek correct' te communiceren. **Lise** en **Stefan** doen een hilarische zangimprovisatie terwijl ze zichzelf begeleiden op een keyboard.

Een van de hoogtepunten is het optreden van de Barbershop groep, waar 'onze' **Niels** bij zingt. Een fantas-tisch mannenkwartet dat vierstemmig a capella prachtige Engelstalige nummers ten gehore brengt. Klasse! Tot slot laat de Spaanse groep van De Bondgenoot (**Douwe, Marijn, Luís, Erna, Wannes** en **Maria**) het enthousiast publiek meeklappen met een meeslepend Zuid-Amerikaans lied *"Poco a poco"*.

El grupo Español

De after-party is ook heel gezellig. Er is volop tijd om na te praten. In de keuken wordt de afwas gedaan. Er wordt ontspannen gelachen en gedronken. Maria die de kar trok en de artistieke leiding had, mag zich de aandacht en bewondering van het uitgenodigde Barbershop-kwartet laten welgevalen, dat spontaan en met veel plezier haar een loflied toezingt. Dan verdwijnen de laatste hapjes van de schalen.

We dekken alvast de tafels voor het zondagse ontbijt en helpen elkaar met het opruimen van de rommel, het opbergen van de muziekinstallatie en we zetten de piano weer op z'n plek. Al met al een hartverwarmende avond vol plezier, ontroering en bewondering.

Maartje, Liesbeth, Erna,
Maria

*Een hilarische scene uit het
toneelstukje over politiek
correct communiceren...*

EEN DAGJE ER TUSSENUIT

Voor Emma is het belangrijk regelmatig even in een andere omgeving te zijn en dat is vaak simpel te realiseren dicht in de buurt. Een tochtje over de Veluwe, wandelen in de bossen bij Ermelo of zoals deze keer een stadswandeling door Amersfoort. De binnenstad is echt prachtig en we hadden het geluk ook nog een stralende zon te mogen genieten op 26 februari. Zo kan een dagje er tussenuit je heel veel energie opleveren.

Emma en Liesbeth

Liesbeth

Emma voor de stadspoort

EEN FRISSE WIND EN EEN GEESTELIJKE OPPEPPER...

Het lijkt een heel eind, van Gennep, tussen Nijmegen en Venlo, naar Barneveld. Maar het is nauwelijks tachtig kilometer en in deze tijd van het jaar is het een feest om door die prachtige natuur van de Veluwe te rijden, in de ochtendzon en met al dat frisse, nog heldere groen. Je komt dan helemaal wakker en opgewekt ter plekke aan. En dan is er de hartelijke, heel persoonlijke ontvangst in De Bondgenoot, steeds een wederzijds feest van herkenning en blijdschap om elkaar te ontmoeten. Ongeveer twintig jaar kom ik nu in De Bondgenoot, gemiddeld drie keer per jaar. Het is allemaal heel vertrouwd geworden maar ik merk wel dat ik steeds ouder word en dat dit onomkeerbaar is. Hetzelfde geldt voor mijn gemeenschap (de paters van de Heilige Geest, de Spiritijnen) in Gennep: dezelfde mensen, voor het grootste deel, maar allemaal ouder. Kom je dan in Barneveld dan vind je daar een levende, vitale, enthousiaste gemeenschap waar iedereen zich betrokken voelt bij een constante vernieuwing en zorg voor elkaar. Er is ook een goede wisselwerking tussen De Bondgenoot en de culturele gemeenschap in de omgeving, waardoor de groep zich ook steeds weer op de kaart zet. Het bijzondere is echter een constante geestelijke

*De paters van de Heilige Geest.
Frans is de vierde van links.*

*Bron: fatimahuis.nl (Het Fatima Huis
te Weert.) Foto: 23-11-2017*

onderstroom al zoveel jaren lang, een spirituele tonus die door de groep wordt gedeeld, en de aanwezigheid van heel bijzondere mensen. Ook wie er niet langer woont, blijft toch komen en voelt zich er een deel van. In een 'zware' kerkelijke omgeving als Barneveld vind ik die voortdurende pioniersgeest een hele prestatie.

Ik voel een sterke verwantschap tussen datgene waar De Bondgenoot voor staat en mijn eigen religieuze gemeenschap. Ook bij ons bestaat dat verlangen om als gemeenschap iets voor elkaar en voor de omgeving te betekenen. Al is het fysieke einde van onze gemeenschap, de Nederlandse Spiritijnen, in zicht en op tamelijk korte termijn zelfs, al hebben we niet meer de mentale energie en de creativiteit van vroeger, toch voelen we dat we, samen met zoveel anderen, ook met zusterkerken, nog een tegenkracht kunnen vormen tegen het individualisme, het materialisme en de verdeeldheid in de samenleving. Een samenleving op zoek naar een bindend ideaal dat ze maar niet weet te vinden. In een rijke liturgische en kloosterlijke traditie, en in de evangelische zorg voor elkaar vinden ook wij nog de inspiratie en de geestelijke voeding om toekomstgericht te blijven. Voor mij persoonlijk is de band met De Bondgenoot daarbij heel kostbaar en een belangrijke bron van inspiratie. Helaas ontmoeten we elkaar niet vaak genoeg. De culturele en sociale evenementen in De Bondgenoot waar ik voor uitgenodigd word, zijn voor mij op mijn leeftijd een beetje te laat in de avond. Van foto's in de nieuwsbrief van De Bondgenoot krijg ik dan wel een beetje heimwee.

Pinksteren staat weer voor de deur. Het feest dat ons eraan herinnert dat steeds weer het onmogelijke mogelijk wordt; het feest van hoopvolle opstanding en goddelijke energie. Samen met de bondgenoten mag ik daarvan genieten en erdoor gedragen worden. In die Geest blijven we één. "Eén hart en één Geest", zoals aan de oorsprong, lang geleden. Tot ziens.

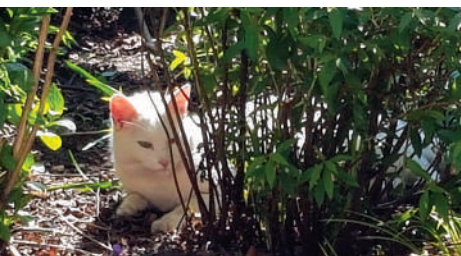
Frans Timmermans

Frans Timmermans. Foto genomen na een viering in de OSG, najaar 2017

FOTOPAGINA

Soms heb je weinig of geen woorden nodig om iets te kunnen vertellen... Hier wat mooie sfeerimpressies van het leven op de Bondgenoot!

4 april. De ondergaande zon werpt een bijzonder licht op de Bondgenoot, wat nog 'ns versterkt wordt door de loden lucht erboven... De drie berken -als wachters, of stille getuigen van wat hier zich de afgelopen 32 jaar heeft afgespeeld- zijn in 1987 geplant tijdens de openingsceremonie van de Bondgenoot.

*De grote conifeer is in de afgelopen winter gekapt.
Op de lege plek werd gezamenlijk de boel weer opgefleurd met allerlei mooie planten!*

*Tijdens de pauze van de Culturele
Avond maken de kinderen plezier.*

Op 20 april konden we voor het eerst weer buiten op het terras koffie drinken!

SPORTIEVE BONDGENOTEN

We worden steeds sportiever op de Bondgenoot! Verschillende mensen doen zelf aan hardlopen (Margreet, Maria, en ook Stephen jogt elke dag voor het eten en doet ook vaak een boodschapje hardlopend), wandelen (Wannes en Erna hebben bijvoorbeeld bedacht dat ze na het ontbijt een uur gaan wandelen, wie mee wil gaat mee), zwemmen (Basjan, Emma en Liesbeth gaan vaak op vrijdagmorgen vroeg banen zwemmen), fitness (Emma zit bij een sportschool), tennissen (acht Bondgenoten zijn lid van de tennisvereniging 'de Harremaat' in Voorthuizen) en: fietsen.

Omdat zo veel mensen het leuk vinden om te fietsen, hebben Bertus, Wannes en Liesbeth het idee opgevat om in principe iedere maand een fietsdag te organiseren. Vorig jaar waren we al een dag op pad geweest in de omgeving van Mossel en deden we met een groepje een rondje Zwolle. Dit keer bedacht Wannes, (die fantastisch routes kan uitzetten!) om in Garderen te starten en via Drie, Elspeet en Uddel weer terug te fietsen. De route leidde ons door prachtige bossen en de zon kwam ook nog regelmatig door het jonge groen, waardoor het een schitterende tocht werd. We waren met negen bondgenoten; het gaf ons een gevoel van een mini vakantie, waarin we elkaar *nog* een stukje beter hebben leren kennen en van de natuur konden genieten.

Wat is dat toch goed voor een mens!

Liesbeth

DITJES & DATJES

- Emma van klassieke muziek houdt en graag bij een openhaardvuur zit?
- Davien een verbond met Paco (onze papegaaï) heeft gesloten, zodat ze hem kan liefkozen en verzorgen (als Douwe afwezig is)?
- Wendy een vrouw is die dicht bij de aarde leeft en ons soms verblijdt met verse paksoi uit haar groentetuintje?
- Niels uren met zijn zoons spelletjes kan spelen, een zak chips op hun schoot?
- Margriet haar poes Belle zo heeft opgevoed dat zij ons bij de deur begroet?

- Dankzij Alie het Grote Huis elke keer weer straalt van properheid en bloemen?
- Liesbeth iedereen aan het sporten krijgt; zelfs Gerrit?
- Erna en Bertus zich inzetten om in Barneveld woonachtige vluchtelingen te begeleiden door Nederlandse taallessen?
- We de muzikale bijdragen van ons Bondgenoot-duo Jan en Eunice (piano en viool) erg gaan missen?
- Wendy en Elisabeth nog nooit koffie hebben gedronken en het bij thee houden?

Wist je dat?

- Het Dierenpark Amersfoort blij was met de kerstboom uit het Grote Huis? Nieuw speelgoed voor de olifanten...

- Elisabeth en Erna dezelfde initialen hebben?

ER

- Kleine Eva nu al een Bondgenoot-meisje is en dat je het kunt zien aan de onbevangen wijze waarop zij je aankijkt? (...en op 16 juni alweer 1 jaar oud is?)

- Emmanuel Muka nieuw werk heeft, het hem goed bevalt en soms wel erg laat thuiskomt?

- In de herfst het nieuwe boek van Maria uitkomt bij uitgeverij Aspekt? Dat wordt een dikke familieroman!

- Gerrit na drie operaties weer een rechte rug heeft en in oktober weer naar de projecten in Indonesië zou willen gaan?

UITSMIJTER

En als uitsmijter nog een paar rake one-liners van Stephen!

Het is nooit verkeerd om iets goeds te doen.

*De kunst van het leven is niet hoe je oud kunt worden,
maar hoe je nieuw kunt blijven.*

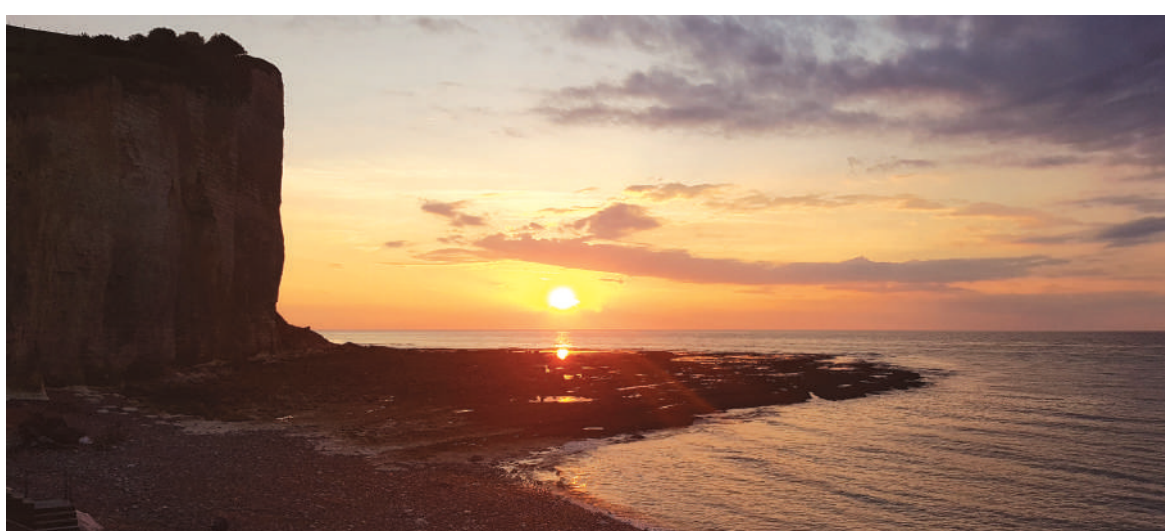
Je hebt het leven niet; het is genoeg dat je mag leven.

*Als niemand de waarde ziet van een ander,
worden we allemaal waardeloos.*

Het kwaad moet niet bestreden worden, maar vervangen door iets goeds.

Het goede moet gekoesterd worden; het kwade blijft vanzelf.

*Je kunt alleen maar goed doen aan elkaar in vrijheid.
Als de vrijheid wegvalt, valt ook het goede weg.*

Leefgemeenschap De Bondgenoot

Bezoekadres: De Bondgenoot 21
3772 BX Barneveld

Postadres: De Bondgenoot 11
3772 BX Barneveld

E-mail: info@bondgenoot.nl
Telefoon secretariaat: 06-44982535
Facebook: [@bondgenoot](https://www.facebook.com/bondgenoot)

IBAN: NL02 INGB 0655 1344 92
BIC: INGBNL2A

www.bondgenoot.nl

